



Text **Josef Chuchma**, MF Dnes / foto © **Veronika Bromová**

VÝSTAVA MĚSÍCE



Rozcestí, Království, 2003–2005

# Nahota a exhibice jako důsledek stydlivosti

**Nejčastějším modelem pro výtvarnici Veroniku Bromovou, která pracuje s fotografií a nyní má v Praze retrospektivní výstavu, bývá ona sama.**

**Před devíti lety reprezentovala** Českou republiku na benátském bienále. Bylo jí tenkrát třiatřicet a byla nejmladším tuzemským výtvarným umělcem, jemuž se této pocty dostalo. Dvakrát získala nominaci na Cenu Jindřicha Chalupického, která je určena výtvarníkům do 35 let. Vystavuje doma i v zahraničí. Pedagogicky působí na Akademii výtvarných umění v Praze. V české metropoli, konkrétně v Domě U Kamenného zvonu, který spravuje Galerie hlavního města Prahy, se nyní koná největší výstava, jíž se Veronika Bromová dosud dočkala. Nejedná se v pravém slova smyslu o retrospektivu – ta kolekce klade důraz na díla vzniklá po roce 2000, nicméně poskytuje základní představu o dosavadní tvůrčí cestě Veroniky Bromové.

# jako důsledek stydlivosti



Tam někde, Království, 2003–2005

## Jak se našla

Ačkoliv na Vysoké škole Umělecko-průmyslové v Praze absolvovala Veronika Bromová (1966) u Jiřího Šalamouna obor grafika a ilustrace, záhy po skončení studií, počátkem devadesátých let, se začala na výtvarné scéně prosazovat především jako autorka inscenovaných a manipulovaných fotografií. Patřila zde k průkopníkům digitálních intervencí do fotografického obrazu, tehdy ještě zaznamenávaného na klasický filmový materiál. Počítač jí umožňoval deformovat tvary i barvy a námět zbavovat popisnosti.

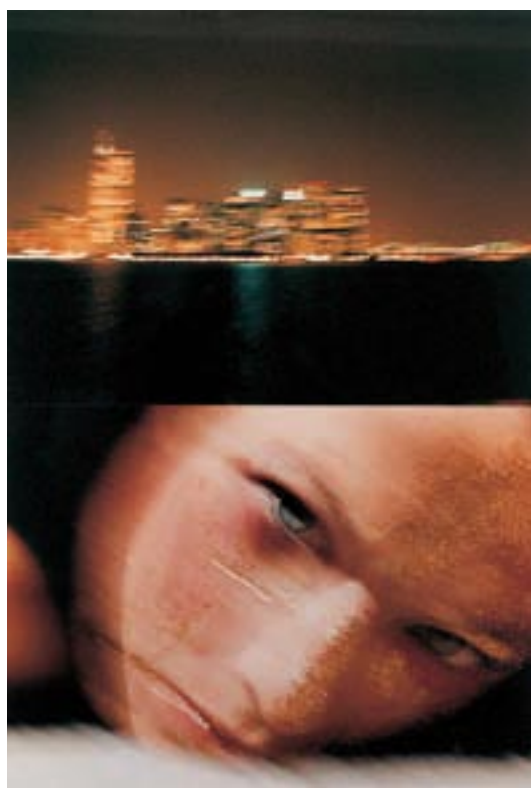
Dneska jsou takové postupy zcela běžné, pouští se do nich děti, ale i lidé, kteří ve svém pokročilém věku objevili možnosti digitálních úprav. Před dvanácti či patnácti roky to ovšem bylo novum. Bromová i díky tomu učinila svůj styl v rámci tuzemské výtvarné produkce rychle rozpoznatelným. Druhým rozpoznávacím znakem byl fakt, že často šlo o autoportréty, nikoliv však v běžném slova smyslu. Veronika Bromová se začala využívat jako model – stylizovala se a nakládala sama se sebou.

Veronika *Bromová*

se ve své tvorbě ukazuje obnaženěji a lidsky zranitelněji

Wooddoo / Les dělá, Království,  
2003-2005

Je to úplně jiné, když *fotím sama sebe*,  
dokážu se pak skutečně uvolnit...

Kousky - já zlato,  
Kousky mě - kousky N.Y.C., 1998

Paradays, Království, 2003-2005

**Kultu mládí navzdory**

„Není mi příjemné manipulovat druhé lidi do nějaké mé představy,“ vysvětluje Veronika Bromová ten hojný sebevýskyt ve svých dílech. „Baví mě pracovat s impulzy, které jsou ve mně, s tím, jak a co cítím. I když to neznamená, že bych nikoho dalšího nefotila. Mám rozpracováno několik sérií, například Alternativní rodina nebo Muži při práci. Já bych i ráda soustavně fotila muže, kteří procházeli mým životem, ale ne všichni byli ochotní poskytnout své tělo pro moje fotografické záměry. Ostatně je to úplně jiné, když fotím sama sebe a nikdo u toho není – uvolním se a provedu věci, o nichž nevím, jestli



Podívej tam, Království, 2003-2005

bych je dokázala, kdyby je po mně někdo chtěl.“ Ale je tu vlastně ještě jeden – poněkud paradoxní – důvod toho častého sebevýskytu. Bromová se považuje za „stydlivou a zakřiknutou“, a právě proto se pak při práci projevuje přexponovaně až exhibionisticky.

Nabízí se úvaha, jak dlouho ještě bude autorka obnažovat své tělo či nasazovat svou tvář do fotografií, když organismus stárne a erotický podtón, který se v tom všem pochopitelně také vyskytuje, bude slábnout. Autorka na to sympaticky reaguje, že možná právě proto by mohlo být zajímavé pokračovat, neboť je důležité nenechat se odepsat jen z důvodu, že době a společnosti drze dominuje kult mládí a jeho produktivity.

Tady někde se snad nabízí odpověď na otázku, proč to všechno Veronika Bromová podniká, o čem její převážně fantaskní, někdy i fantasmagorické fotografie mohou vypovídat. Kromě vnímání snímků nebo cyklů v jejich smutku, ironii, provokativnosti, „ulftlosti“, v jejich hravosti a nespoutanosti, plachém exhibicionismu, zkrátka v umělecké míře a výrazu každého z nich, mohou ta díla postupně čím dál víc vypovídat o duševní a tělesné cestě jedné konkrétní ženy, která shodou okolností byla umělkyně. ■

**Veronika Bromová:  
Království / Kingdoms**

Kurátorka: Olga Malá,  
Dům U Kamenného zvonu,  
Staroměstské náměstí 13, Praha 1,  
základní vstupné 120 korun,  
výstava trvá do 11. 1. 2009.